

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 89/06
01.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца "АА", чији је пуномоћник АБ, адв., против тужене ББ, чији је пуномоћник БВ, адв., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1583/05 од 14.11.2005. године, у седници одржаној 1.3.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Зрењанину Гж.1583/05 од 14.11.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Зрењанину П.761/04 од 16.6.2005. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности овог суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 391.041,88 динара са законском затезном каматом почев од 2.4.2004. године до исплате. Захтеву за исплату законске затезне камате на износ главног дуга од 391.041,88 динара почев од 22.2.2002. године па до 2.4.2004. године одбијен је као неоснован. Ставом три изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 48.891,00 динар.

Одлучујући о жалби тужене Окружни суд у Зрењанину је пресудом Гж.1583/05 од 14.11.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију из свих разлога предвиђених законом.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом се одређено не указује.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је, да је тужилац исплатио туженој на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Зрењанину П.49/02 од 4.3.1992. године по решењу о извршењу И.462/98 од 22.2.2002. године износ од 391.041,88 динара на име накнаде материјалне штете са обрачуном доспеле законске затезне камате. Решењем Врховног суда Србије Рев.П 358/03 од 23.10.2003. године укинута је пресуда Окружног суда у Зрењанину Гж.167/97 од 30.9.1998. године и пресуда Општинског суда у Зрењанину П.49/92 од 4.3.1992. године на основу којих је тужена 22.2.2002. године наплатила своје потраживање. У поновљеном поступку одбијен је у целости тужбени захтев тужиље пресудом Општинског суда у Зрењанину П.2712/03 од 22.9.2004. године која је потврђена пресудом Окружног суда у Зрењанину Гж.1743/04 од 15.1.2005. године. Против ове пресуде тужена је изјавила ревизију која до окончања првостепеног поступка није завршена.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су делимично усвојили тужбени захтев тужиоца и обавезали тужену да тужиоцу исплати износ од 391.041,88 динара са законском затезном каматом почев од 2.4.2004. године као дана подношења тужбе па до исплате, у смислу чл.210. и чл.214. Закона о облигационим односима.

Одредбом чл.210. Закона о облигационим односима прописано је да када неки део имовине једног лица пређе на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи. Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао. Одредбом чл.214. Закона о облигационим односима прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата и то ако је стицалац несавестан од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

На основу чл.210. Закона о облигационим односима тужена, стицалац на основу основа који је отпао, дужна је тужиоцу да врати износ који је наплатила у извршном поступку на основу правноснажне

пресуде укинуте у поступку донете одлуке о ревизији тужиоца. Како је тужена до момента укидања правноснажне пресуде била савестан стизалац то је правилно одлучено и о захтеву за камату на износ који представља стицање без основа, од дана подношења тужбе па до исплате а на основу чл.214. истог закона

Правилном применом материјалног права нижестепени судови су оценили неоснованим истакнути приговор застарелости. Потраживање тужиоца застарева у року од 10 година прописаном чл.371. ЗОО јер законом није одређен неки други рок застарелости за ово потраживање. Застарелост почиње тећи првог дана после дана када је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано сходно чл.361. ст.1. ЗОО. На основу ове законске одредбе тужилац је могао да захтева повраћај исплаћеног износа на основу правноснажне пресуде тек када је ова пресуда укинута у поступку донете одлуке Врховног суда Србије. Застарелост није наступила ни када би почињала да тече од дана када је исплата извршена туженој 22.2.2002. године, јер од овог дана до дана поднете тужбе 2.4.2004. године није протекло законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе.

Наводи ревизије којима се указује на радње тужиоца у поступку првостепеног суда П.49/02 не могу да буду предмет оцене у овом поступку, у коме се суд правилно ограничио на утврђивање одлучне чињенице да је тужилац извршио исплату туженој и да је основ по коме је исплата извршена отпао. Из ових околности произилази обавеза тужене да врати износ који је примила као део имовине тужиоца који је прешао у имовину тужене а по основу који је касније отпао.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.393. ЗПП.

Према одредби чл.491. ст.4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04 који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучујући о ревизији туженог применио одредбе ЗПП које су важиле до ступања на снагу наведеног закона.

Председник већа – судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм